

1. Een van de vermisten

Jerome Searing, gewoon soldaat in het leger van generaal Sherman, dat toen bij Kennesaw Mountain, Georgia, tegenover de vijand lag, keerde het groepje officieren waarmee hij op fluistertoon had staan praten, de rug toe, stapte over een lage verdedigingslinie van aarden wallen en verdween in het bos. Geen van de mannen in de linies achter de wallen had een woord tegen hem gezegd, terwijl hij hen in het voorbijgaan zelfs niet had toegeknikt, maar allen die hem zagen, begrepen dat deze dappere man een gevaarlijke opdracht was toevertrouwd. Al was hij dan gewoon soldaat, Jerome Searing deed geen velddienst; hij was bij het hoofdkwartier van de divisie ingedeeld en stond als ordonnans geregistreerd.

‘Ordonnans’ is een woord dat een groot aantal taken omvat. Een ordonnans kan een boodschapper zijn, een schrijver, de verzorger van een officier - alles. Hij kan diensten verrichten waar in voorschriften en legerreglementen niet in is voorzien. Hun aard kan van zijn bekwaamheden afhangen, van gunsten, of van het toeval.

Soldaat Searing, een weergaloze scherpschutter, jong, gehard, intelligent en ongevoelig voor angst, was verkenners. De bevelvoerende generaal van zijn divisie was niet gewend blindelings bevelen uit te voeren zonder dat hij wist wat er vóór hem was, zelfs niet wanneer zijn onderdeel geen speciale opdracht had, maar van de frontlinie van het leger deel uitmaakte. Ook stelde hij zich er niet tevreden mee zijn kennis langs de gebruikelijke kanalen te ontvangen; hij wilde meer weten

dan wat hem door de korpscommandant en de schermutselingen van wachtposten en tirailleurs ter ore kwam.

Vandaar Jerome Searing, met zijn buitengewone durf, zijn kennis van het bos, zijn scherpe ogen en zijn betrouwbaarheid. In dit geval waren zijn instructies heel eenvoudig: zo dicht mogelijk de vijandelijke linies naderen en zoveel mogelijk te weten komen.

Even later had hij de vooruitgeschoven wachtposten bereikt, hier lagen de postende mannen in groepjes van twee of vier achter lage wallen van aarde die ze uit de ondiepe geul waarin ze lagen hadden opgegraven; hun geweren staken door de groene twijgen waarmee ze hun kleine verdedigingswerken gecamoufleerd hadden. Het bos strekte zich zonder onderbreking tot aan het front uit, zo plechtig en stil dat er een sterke fantasie voor nodig was om je voor te stellen dat het er wemelde van de gewapende mannen, waakzaam en op hun hoede - een bos barstensvol mogelijkheden tot strijd.

Na een korte pauze in een van deze schuttersputten om de mannen van zijn plannen op de hoogte te stellen kroop Searing behoedzaam op handen en voeten verder en was spoedig in het dichte kreupelhout uit het zicht verdwenen.

‘Dat is de laatste keer dat we hem zien,’ zei een van de mannen. ‘Ik wou dat ik zijn geweer had, die gasten nemen er nog een paar van ons mee te grazen.’

Searing kroop verder en benutte iedere struik en iedere oneffenheid van de bodem om zich een betere dekking te geven. Zijn ogen drongen overal door, zijn oren vingen elk geluid op. Hij ademde onhoorbaar en als

er een takje onder zijn knie brak ging hij niet verder en drukte zich plat tegen de grond. Het was een traag karwei, maar niet vervelend; het gevaar maakte het opwindend, hoewel die opwinding op geen enkele wijze tot uiting kwam. Zijn pols was zo regelmatig, zijn zenuwen waren zo ontspannen alsof hij probeerde een mus te vangen. ‘Het lijkt een lange tijd,’ dacht hij, ‘maar erg ver kan ik nog niet gekomen zijn; ik leef nog steeds.’